

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρων ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδόπουτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθῆναι, 23 Ἰουλίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 34

ΤΟΜ ΣΩΤΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ φυλλάδιο 32 —

—... Ὡραὶο ὅμως βέβαια δὲν ἦ-
ταν, ἐξακολούθησε ἡ θεὴ Πόλλυ.
Δὲν σοῦ πέρασε καθόλου ἀπ' τὸ μυ-
λό σου τί λύπη θὰ προξενούσες σὲ
μένα ; Ὅπως ἦρθατε γιὰ ν' ἀκού-
σετε τὸν ἐπικήδειό σας, ἔτσι θὰ μπο-
ροῦσες νὰ πετχτῆς ἐσὺ τοῦλάχιστο,
καὶ νὰ μὲ εἰδοποιήσης πὼς δὲν ἔχεις
πνιγεῖ, ἀλλὰ μόνον τὸ
ἔχεις σκάσει κρυφά.

— Ἀλήθεια, αὐτὸ ἔ-
πρεπε νὰ τὸ κάνης, εἶ-
πε ἡ Μαίρη καὶ θὰ τὸ
ἔκανες βέβαια ἂν τὸ
σκεπτόσουν.

— Χμ, χμ, δὲν ξέ-
ρω, ἔκανε κομπάζον-
τας ὁ Τόμ. Θὰ τὰ χα-
λοῦσε ὅλα.

— Ἀς εἶναι, ἐγὼ νό-
μιζα πὼς μ' ἀγαποῦσες
λιγάκι, εἶπε ἡ θεὴ Πόλ-
λυ μὲ τέτοιο παράπονο,
ποῦ ὁ Τόμ βρέθηκε σὲ
μεγάλῃ ἀμηχανία.

— Μὴν τὸ παίρνεις
ἔτσι, θεῖα, εἶπε ἡ Μαί-
ρη, δὲν τὸν ξέρεις τὸν
Τόμ, δὲν τοῦ ἔρχονται τέ-
τοια πράγματα στὸ νοῦ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι τὸ παράπονό
μου. Ἄν ἦταν ὁ Σιδ θὰ τὸ συλλογι-
ζόταν. Θὰ τὸ μετανοιώσης μιὰ μέρα,
Τόμ, μὰ θὰ εἶναι πιά ἀργά, καὶ θὰ
πῆς: ἄχ ἄς ἦμουν λίγο καλύτερος μὲ
τὴ γριά θεῖά μου!

— Μὰ, θεῖσά, τὸ ξέρεις πὼς σὲ
ἀγαπῶ ! ἔκανε χαϊδευτικὰ ὁ Τόμ.

— Καὶ πὼς θέλεις νὰ τὸ ξέρω ἄ-
που δὲν τὸ δείχνεις ;

— Ἀλήθεια, καλὰ ἦταν νὰ τὸ εἶχα
σκεφθεῖ, ἔκανε ὁ Τόμ μὲ θλίψη, μὰ
τοῦλάχιστο σ' ὄνειρεύτηκα κι' αὐτὸ

εἶναι κάτι, Ναί, τὴν Τετάρτη τὸ βρά-
δυ εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς εἴσχετε
ὅλοι καθισμένοι ἐδῶ.

— Ἀλήθεια, ἐδῶ καθόμασθε κάθε
βράδυ. Πάει καλὰ ποῦ μᾶς σκέπτε-
σαι τοῦλάχιστο στὸν ὕπνο σου.

— Ναί, καὶ εἶδα ἀκόμη πὼς ἦταν
καὶ τοῦ Τζέι Χάρπερ ἡ μητέρα ἐδῶ.

— Ἀλήθεια ; γιὰ φαντάσου ! Καὶ

« Χύμηξαν στοὺς νεκροὺς ποὺ ἀναστήθηκαν καὶ τοὺς ἐπνίξαν
μὲ φιλιὰ καὶ μὲ κλάμματα ». (Σελ. 285, στ. β')

τίποτε ἄλλο δὲν εἶδες ; Γιὰ πές μας.

— Οὐ, ἓνα σωρὸν πράγματα, μὰ
εἶναι τόσο μπερδεμένα.

— Γιὰ προσπάθησε νὰ θυμηθῇς.

— Γιὰ νὰ ἰδῶ, μοῦ φαίνεται ὅταν
νὰ εἶπες ἐσὺ, ὅτι... ὅτι τί ἔχει τὸ κερί
καὶ παίζει τὸ φῶς του, ναὶ κάτι τέ-
τοιο εἶπες μοῦ φαίνεται.

— Μνήσθητί μου, κύριε ! Ἀλήθεια
ἔτσι εἶπα. Παρακάτω ;

Ὁ Τόμ ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲ
τὰ δάκτυλά του καὶ προσπαθοῦσε νὰ
συγκεντρώσῃ τὴ σκέψῃ του.

— Γιὰ στάσου νὰ θυμηθῶ ! Ἀ,
ναί, λοιπὸν εἶπες : Μπα ἡ πόρτα εἴ-
ναι ἀνοιχτή !

— Τὸ εἶπα, τὸ εἶπα ὅπως τὸ λές,
Ἔτσι δὲν εἶναι, Μαίρη ; Λέγε λοι-
πὸν, Τόμ.

— Χμ, παρακάτω δὲν καλοθυ-
μοῦμαι, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς ἔ-
στειλες... ἂ ναι, ἔστειλες τὸν Σιδ
νὰ τὴν κλείσῃ.

— Κύριε ἐλέησον ! Δὲν μοῦχει
ξανατύχει τέτοιο πράγμα. Κι' ἔπειτα
λέει νὰ μὴν πιστεύει κανεὶς τὰ ὄνει-
ρα ! Τώρα θὰ πάω στὴν

κυρία Χάρπερ νὰ τῆς
τὰ εἰπῶ. Νὰ ἰδοῦμε πὼς
θὰ τῆς φανοῦν αὐτῆς
ποῦ τὰ νομίζει ὅλα γιὰ
προλήψεις. Μὰ λέγε πα-
ρακάτω, Τόμ.

— Ἀ, τώρα τὰ θυμᾶ-
μαι ὅλα καθαρὰ. Λοι-
πὸν, ὕστερα εἶπες πὼς
δὲν ἦμουν κακὸ παιδί
ἀλλὰ μόνο πειραχτή-
ριο καὶ πὼς δὲν ἔφται-
γα ἐγὼ σ' αὐτό, γιὰτὶ
τὸ παιδί, εἶπες, εἶναι
ὅταν τὸ μουλάρι, ἢ κάτι
τέτοιο.

— Ἔτσι ἀκριβῶς τὸ
εἶπα, μνήσθητί μου, Κύ-
ριε !

— Κι' ὕστερα ἀρχί-
σες τὰ κλάμματα.

— Ἀλήθεια, καὶ δὲν ἦταν ἡ πρῶ-
τη φορὰ ! Παρακάτω, Τόμ.

— Καὶ τότε ἀρχίσε καὶ ἡ κυρία
Χάρπερ τὰ κλάμματα, κι' εἶπε πὼς καὶ
ὁ Τζέι τὸ ἴδιο ἦταν καὶ πὼς μετά-
νοιωσε ποῦ τὸν εἶχε δεῖρει ἄδικα γιὰ
τὴν ἀφρόκρεμα.

— Ἐλα, Χριστέ μου ! Τόμ, τὸ
Ἅγιο Πνεῦμα σὲ φώτισε, παιδί μου,
αὐτὰ εἶναι ὑπερφυσικὰ πράγματα.
Γιὰ προχώρει, Τόμ.

— Τότε ὁ Σιδ εἶπε :

— Ἐγὼ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἴ-

πα τίποτε, έκασε απότομα ο Σίδ. — Πώς, Σίδ, είπες, έκανε ή Μαίρη. Σώπα τώρα και άσε τον Τόμ να μιλήσει.

— Λοπόν, τί είπε ο Σίδ;

— Ναί, ο Σίδ είπε... είπε πώς έλπικε ότι εκεί που βρισκόμουν τώρα θα ήμουν πιο καλά απ' έδω, μ' άν ήμουν έδω, θάταν καλύτερα...

— Ορίστε! Τά ίδια του τά λόγια. Κάποιος άγγελος ήταν έδω, Τόμ, κι ήρθε και σου τά είπε, δεν γίνεται άλλοιώς.

— Ναί, και τότε είπε κι ή κυρία Χάρπερ για τον Τζόε που της έσκασε μια τρακατρούκα μπρός στη μύτη της, κι είπες και συ για τον Πήτερ και το Πονοφόρον.

— Όπως ζω και σε βλέπω, έτσι έγινε.

— Και τότε άρχισατε μεγάλη κουδέντα για τά ψέξιματά που κάνατε στο ποτόμυ, και πώς την Κυριακή θα γινόταν το μνημόσυνο, κι ύστερα άποχαιρετιστήκατε κλαίγοντας, και ή κυρία Χάρπερ έφυγε.

— Άλήθεια, έτσι έγινε. Κι έδω να ήσουν, παιδάκι μου, δεν θα μπορούσες να τά πής καλύτερα. Παρά κάτω τί άλλο είπες, Τόμ;

— Νά, είδα πώς γονάτισες κι έκανες την προσευχή σου και παρακαλούσες για μένα και σ' έδλεπα κι άκουγα καθαρά κάθε σου λέξη, κι ύστερα έπεσες στο κρεβάτι κι έγω ήμουν τόσο λυπημένος, που έπιασα κι έγραψα σε μια φλούδα από μωριά: «Δέν πνιγήκαμε αλλά φύγαμε για να γίνουμε πειρατές» και την έβαλα επάνω στο τραπέζι κοντά στο κερί, και πώς φαινόσουν τόσο θλιμμένη έτσι καθώς κοιμόσουν, θέϊσα μου, που έσκυψα από πάνω σου και σε φίλησα.

— Άλήθεια, Τόμ, αλήθεια, ω τότε σου συγχωρώ όλα, όλα όσα έχεις κάνει.

Κι έπιασε κι άγκάλιασε τον Τόμ τόσο τρυφερά που τον έκανε να περιφρονήση βαθύτατα τον έκυτό του και να νοιώση τύψεις στη συνείδησή του σαν τον χειρότερο έγκληματία.

— Πολύ ώραίο βέβαια ήταν, μόνο που ήταν όνειρο, είπε μονολογώντας ο Σίδ, αρκετά δυνατά όμως ώστε ν' άκουστή απ' όλους.

— Σιωπή, Σίδ. Στόν ύπνο του κάνει ένας άνθρωπος μόνο ότι θα μπορούσε να κάνει και στα ζύπνια του. Νά, Τόμ, πάρε αυτό το ώραίο μήλο που το είχα φυλάξει για σένα αν ποτέ τύχαινε να σε ξαναβρούμε. Τώρα όμως πηγαίνετε σχολείο, ή ώρα είναι περασμένη.

Τά παιδιά ξεκίνησαν για το σχο-

λείο και ή θεία Πόλλυ έτοιμάσθηκε να πάη να ιδή την κυρία Χάρπερ και να καταπολεμήσει την άπιστία της με το θαυμαστό έιειρο του Τόμ.

— Σάν παράξενο μου φαίνεται, μουρμούρισε ο Σίδ ενώ πηγαιναν κατά το σχολείο. Τέτοιο μεγάλο όνειρο και να μην κάνη ούτε ένα λάθος!

Μά ήταν αρκετά έξυπνος ώστε να μην κάνη αυτή τη σκέψη δυνατά.

Ο Τόμ ήταν τώρα ο ήρωας της ημέρας. Δεν χοροπηδούσε πιά ούτε έκανε τρέλλες όπως άλλοτε, αλλά περπατούσε λεθέντικα και γεμάτος αξιοπρέπεια όπως ταιριάζει σ' ένα πρώην πειρατή που νοιώθει πως όλου του κόσμου τά μάτια είναι καρφωμένα επάνω του—κι αυτό ήταν αλήθεια.

Ο ίδιος έκνε ότι τάχα δεν έδλεπε τις ματιές ούτε άκουγε τά λόγια των παιδιών, μα τίποτε δεν του ξέφυγε και βρισκόταν στον παράδεισο. Τά μικρότερα παιδιά έτρεχαν από πίσω του σαν μαρίδα. Μερικά από τά μεγαλύτερα έκαναν πώς τάχα είχαν ξεχάσει δρόμους πώς είχε χαθεί και ζαναγύρισε, μα ο Τόμ έδλεπε πώς μέσα τους τά έτρωγε ή ζήλεια. Οι έδιναν ό,τιδήποτε άν είχαν το δικό του ήλιοκαμμένο δέρμα και τη δέξα του, μα ο Τόμ δεν θα τάδινε αυτά ούτε—για δρόκκληρο ίπποδρόμιο.

Ο Τόμ έκρινε πως τώρα πιά ούτε έπρεπε να δώση καμιά σημασία στην Μπέκυ Θάτσερ. Του έφθανε ή δέξα—κι αυτός για μία δέξα μόνο ζούσε. (Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

Από κάποιο μικρό και όρεινó χωριό του Μωρητά, έφυγε κάποτε ένας άνθρωπος για να δουλέψη στην ξενιτειά.

Σ' αυτή, με την προκοπή και την οικονομία του, σαν έκέρδισε μερικά χρήματα έγύρισε στην πατρίδα του.

Έκει άφου έμοίρασε στους σπιτικούς του λίγα χρήσιμα μικροπράγματα, τους έδειξε καμαρώνοντας ένα μικρό φιλιντισένιο σουγιά με τρεις λεπίδες, μια λιμίτσα και ένα ψαλιδάκι.

Αυτόν, όπως τους είπε, τον άγόρασε με τά πρώτα χρήματα που έβγαλε και τον είχε βρή πολύ γουρλίδικο.

Έκείνοι, ξέροντας ως τότε τους μονολέπιδους ξυλοσουγιάδες ή Κολοκοτρώνηδες, που σ' έκείνο τον τόπο συνήθιζαν να τους λένε, και σουγιάκια ή σουγαδάκια, σαν τον είδαν δεν χόρ-

ταιναν να τον ψηλαφίζουν και να τον θαυμάζουν.

Έπειτα, από χαρά και περηφάνεια τόδδειξαν στους γειτόνους τους και σε λίγο όλο το χωριό δεν είχε άλλη όμιλία από το θαυμαστό σουγαδάκι και πολλοί το ζητούσαν από τον συντοπίτη τους να το ιδούν.

Έτσι έκείνο, περνώντας από χέρι σε χέρι, εκλέφτηκε από κάποιον.

Στενωχωρημένος ο νοικοκύρης με το χάσιμο του σουγιά του, πήγε στον παπά και τον παρακάλεσε να βάλη άφορισμό.

Ο παπάς που ήταν ένας μυαλωμένος και σεβάσιμος γέροντας—άνθρωπος του Θεού—όπως τον έλεγαν όλοι και άπόφυγε τους άφορισμούς, τον άκουσε με προσοχή και του είπε:

— Για το πάθημά σου, φταίς και συ, εύλογημένε, με το να τον δείχνεις τόσο πρόθυμα, έγεινε σκάνταλο σε πολλούς. Μείνε ήσυχος όμως, θα κάνω έκείνο που πρέπει να βρεθή το σουγαδάκι σου, πηγαινε τώρα στο καλό.

Την Κυριακή, όταν τελείωσε ή λειτουργία, ο παπάς βγήκε στην Ώραία Πύλη και είπε:

— Άδελφοί Χριστιανοί, ο πατριώτης μας που γύρισε από τά ξένα, έχασε το σουγαδάκι του και έχει την ιδέα πως κάποιος από μās του το πήρε. Γι' αυτό μου ζήτησε να κάνω άφορισμό. Ο άφορισμός όμως, είναι πολύ βαρύ πράγμα και για να τον άποφύγουμε, σκέφτηκα να παρακαλέσουμε τον Θεό με την καρδιά μας, να φωτίση έκείνον που το κρατεί να το δώση πίσω. Έλάτε όλοι να προσευχηθούμε γονατιστοί.

Όταν τους είδε πως έκαναν β.τι τους έσύστησε έρώτησε:

— Γονατίσατε;

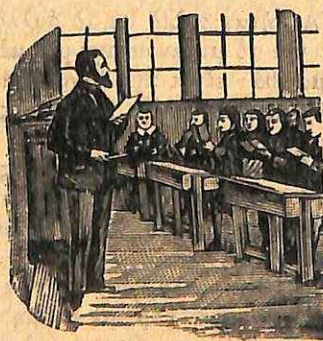
— Ναί, έξεφώνισαν όλοι μαζί.

Γονάτισε και κείνος που πήρε το σουγαδάκι.

— Ναί, άκούστηκε μια φωνή σιγανή και τρεμάμενη.

— Έ! άς μου το φέρει έδω και έτσι δεν έχει άφορισμό!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΙΡΙΚΑ

Άγαπητοί μου,

ΚΥΜΑ καύσωνος, σάς λέει ο άλλος. Μας ήρθε τις πρώτες ημέρες του Ιουλίου, έπειτα δρόσισε λίγο, και τώρα πάλι ξανάρθε. Σας γράφω ιδρώνοντας, με το στυλό στο ένα χέρι—τώραίο στυλό που μου χάρισατε—και με τη βεντάλια στο άλλο... Στόν καιρό μου, αυτά τά «κύματα» δεν τά ξέραμε μόνο της θάλασσας και της σημαίας. «Ήρθε ζέστη» λέγαμε, «ήρθε κρύο». Τώρα έρχονται κύματα: κύμα καύσωνος, κύμα ψύχους, άκόμα και κύμα... άγραμματωσύνης, όπως είπε ο μακαρίτης ο καθηγητής Μενάρδος την όμαδική άμάθεια των τελειοφίτων έκείνου του χρόνου, που έδωσαν εισαγωγικάς εξετάσεις στο Πανεπιστήμιο και τά όρθογραφικά λάθη στα γραπτά τους ήταν όσα κι' οι λέξεις που είχαν γράψει... Άλλά τό όνομα αλλάζει το πράγμα; Λένε όχι: όπως κι' άν το πής, το πράγμα μένει το ίδιο. Κι' όμως, μου φαίνεται πως... ζεσταίνουμαι περισσότερο τώρα που τη ζέστη τη λένε «κύμα καύσωνος». Η αλήθεια είναι πως τά τελευταία είκοσι χρόνια το καλοκαίρι στην Αθήνα είναι πολύ βαθύτερο από πρώτα. Όταν ήμουν νέος, ο Μάης, ο Ιούνιος, ο Ιούλιος άκόμα, περνούσαν δροσεροί. Και μόνο τις τελευταίες ημέρες του Ιουλίου—τρεις-τέσσερις το πολύ—το θερμόμετρο ανέβαινε στα ύψη, αλλά για να πέση ύστερα απότομα και ναρχίσουν τά δροσερά μετέμια και σε λίγο τά πρωτοβόρχια.

Τώρα μεγάλες ζέστες κάνει και το Μάη. Κι' όλο το καλοκαίρι τά «κύματα» πάνε κι' έρχονται, και μās ψήνουν, και μās μκρτυρεύουν, ως το Σεπτέμβρη, κάποτε μάλιστα κι' ως τον Οκτώβρη. Τό ίδιο κι' οι χειμώνες είναι πολύ δριμύτεροι σήμερα από άλλοτε. Οι μεγάλες κακοκαιρίες αρχίζουν πρόωρα απ' το Νοέμβρη, ενώ όταν ήμουν νέος, για να ιδούμε χιόνι—αν βλέπαμε κιόλα—έπρεπε να μπή ο Γενάρης. Θυμάμαι πως μόνο εκεί-δλ κατά τά Φώτα τουρτουρίζαμε, μα οι λιπαράδες ξανάρχιζαν και σε λίγο γύριζε άνοιξη. Κι' έπειδή το κακό είναι γενικό, παγκόσμιο, θέλουν να πούν πως τά τελευταία χρόνια άλλαξε το κλίμα, όχι πιά στην Έλλάδα ή στην Εύρώπη, αλλά σ' όλη τη Γη. Προσπαθούν μάλιστα να το εξηγήσουν, κι' άλλοι το άποδίδουν στις κηλίδες του ήλιου, κι' άλλοι στα ηλεκτρικά ρεύματα—αλήθεια, κι' αυτά «κύματα» τά λένε—που διασχί-

ζουν τη γήινη άτμόσφαιρα άκατάπαυστα, από τόσες χιλιάδες και μυριάδες σταθμούς, τηλεφωνικούς, ραδιοτηλεγραφικούς, ραδιοφωνικούς και καθεξής. Τον παλιό καιρό, βλέπετε, τέτοια «δαιμόνια» δεν υπήρχαν.

Αυτά φταίνε; τά συκοφαντούμε; Τί μās νοιάζει για την αίτία του κακού! Ζεσταίνόμαστε όσο ποτέ; Τουρτουρίζουμε όσο ποτέ; Αυτό είναι το ζήτημα. Τά παιδιά δεν το καταλαβαίνουν, γιατί έτσι βρήκαν τά πράγματα άφότου γεννήθηκαν. Άλλά εμείς οι ήλικιωμένοι, που άλλα είχαμε βρεί κι' άλλα είναι τώρα, υποφέρουμε πολύ. Και περισσότερο ίσως το καλοκαίρι παρά το χειμώνα. Άλήθεια, όταν κρυώνεις, έχεις χίλιους τρόπους, χίλια μέσα να ξεσταθής. Άλλά όταν ζεσταίνεσαι, πως να δροσισθής; Βεντάλιες, ανεμιστήρες, πάγοι, γύμνια, σε τίποτα δεν ώφελουν. Πως να φάς, πως να κοιμηθής, πως να έργασθής; Να ταξιδεύεις, να κολυμπάς, να τρέχεις με αυτοκίνητο... τό ξέρω: αλλά όταν έχης τη δουλειά σου; Όταν είσαι υποχρεωμένος να κάθεσαι ώρες στο γραφείο σου; Γι' αυτό έγω τρέμω τη ζέστη. Και σάς βεβαιώ πως με αληθινή άγωνία ρωτώ

τους ειδικούς ή κοιτάζω τις έφημερίδες, για να μάθω τί καιρό θάχουμε αύριο: ή ίδια ζέστη θα εξακολουθήσει, ή θα κατεβή το θερμόμετρο, ή θα ύψωθ ή άκόμα;...

Αυτό, άφότου έγινε ο Ραδιοφωνικός Σταθμός Αθηνών, το μαθαίνω από το ραδιόφωνο. Πρώτα άκούμε το σήμα του Σταθμού—το χαρακτηριστικό έκείνο μοτίβο από κάποιο τσολιάνικο τραγούδι—έπειτα τον Έθνικό Ύμνο, έπειτα τους ύμνους της Νεολαίας και της 4ης Αυγούστου, και νά, το Μετεωρολογικό Δελτίο. Στην αρχή ή καιρική κατάσταση της ημέρας—άνεμοι, θάλασσες, ούρανοί, θερμοκρασίες της 14ης ώρας—και στο τέλος ή πρόγνωση για τον καιρό της επομένης... Α, τί άνακούφιση όταν άκούω, με ζέστη 35 βαθμών: «θερμοκρασία αύριον κατωτέρα», και τί άπελπισία όταν άκούω το φοβερό: «θερμοκρασία αύριον άνωτέρα»! Θα πήτε: τά προγνωστικά των μετεωρολόγων δεν διαφεύδονται; Όχι πάντα, παιδιά μου. Τις περισσότερες φορές βγαίνουν αληθινά. Κι' ή πρόγνωση από τη μια ήμέρα για την άλλη είναι πάντα σχεδόν σωστή...

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΙΕ'

Όλες αυτές τις ημέρες ο Κωστάκης δεν άκούσθηκε. Ήταν φρόνιμος. Ούτε ή θ ε λ ε να κάνη του κεφαλιού του, ούτε δ ε ν ή θ ε λ ε να κάνη το σωστό. Άξαφνα όμως παρουσιάστηκε μια περίσταση κι' ο Κωστάκης ξανάγινε ο ίδιος: Του πόνεσε το δόντι.

Ήταν ένα δόντι που είχε άοχσει να χαλά. Γιατί ο Κωστάκης, όπως και τόσα άλλα παιδιά, δεν εκαθάριζε καλά τά δόντια του μετά το φαγητό, έτρωγε πολλά γλυκά και, ύστερα από το ζεστό, έβαζε στο στόμα του κρύο, που βλάπτει πολύ.

Στην άρχή, το χαλασμένο δόντι δεν του πονούσε και τόσο άνυπόφο-

ρα. Έβαζε λίγο κονιάκ και του περνούσε. Από μέρα σε μέρα όμως του πονούσε περισσότερο. Ούτε το κονιάκ έκανε τίποτε, ούτε το ιώδιο, ούτε το τυμόλ. Τη νύχτα δεν μπορούσε να κλείσει μάτι από τους πόνους. Έκλαιγε, βογγούσε, ξεφώνιζε πού να τον λυπούνται κι οι πέτρες. Και τότε η μητέρα του είπε πως έπρεπε να πάει στο γιατρό.

— Και τί θα μου κάνει ο γιατρός; ρώτησε με τρόμο ο Κωστάκης.

— Θα σου το βουλώσει ή, αν είναι πολύ χαλασμένο, θα το βγάλει.

— Α, μπά, μπά, μπά! δε θέλω. Θα μου πονέσει!

— Ποτέ περισσότερο απ' όσο σου πονάει.

— Όχι σου λέω! Δεν πάω στο γιατρό! Δε θέλω!...

Μπορε καλέ, μπορε καλέ, τίποτα! Όχι κι' όχι ο Κωστάκης, δε θέλω και δε θέλω. Για να μην επιμένουν μάλιστα, έκουβε τον πόνο του, κρατούσε τα ξεφωνητά του κι' έλεγε πως του πέρασε... Μα πού να του περάσει! Ένα πρωί ο Κωστάκης ξύπνησε με το μάγουλο πρησιμένο. Έ, τότε πια η μητέρα του δεν άκουσε τίποτα.

— Στο γιατρό γρήγορα! φώναξε. Αμέσως! Ντύσου, Μαριγώ, να τον πάς. Κι' ούτε λέξη!

Η Μαριγώ, η υπηρέτρια, ήταν μια γερή χωριατοπούλα. Ντύθηκε με τα καλά της, έβαλε και τη μεγάλη της σκούφια, άρπαξε τον κ. Κωστάκη από το χέρι κι' άρχισε να τον τραβά με τόση δύναμη, που εκείνος την ακολουθούσε θέλοντας και μή. Αντιστεκόταν όμως, έκλαιγε, ξεφώνιζε, χτυπούσε τα πόδια του και κάθε τόσο τραβιόταν για να της φύγει. Δεν το κατάφερε. Η Μαριγώ τον κρατούσε και τον έσεργε καλά. Κι' όλο του έλεγε:

— Δεν ντρέπεστε, κύριε Κωστάκη;... Μεγάλο παιδί και να κάνετε έτσι;... Ο κόσμος σας βλέπει και γελά. Κοιτάξτε!...

Πραγματικώς, ο Κωστάκης στο δρόμο είχε γίνει θέαμα.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΓΩ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Σιωπηλοί οι φαράδες δεν έχαναν ούτε ένα κίνημα των άλλων. Κάτω από το μέτωπό τους το ζωωμένο από την προσπάθεια, τα μαύρα μάτια τους έγυάλιζαν σαν κάρβουνα, όπως γυαλίζουν τα μάτια των θηρίων. Κι' έξαφνα τα φρύδια τους ζάρωσαν άκομμη πιδ πολύ.

Άρχισαν να μιλούν ζωηρά σε μια γλώσσα τραχειά. Δίχως άλλο είχαν καταλάβει γιατί συνεννοούνταν μεταξύ τους.

Ένας, ο άρχηγός τους δίχως άλλο, δείχνοντας τα μαστού, έκανε θυμωμένος μια άρνητική χειρονομία. Δεν ήθελε να κυνηγήσουν οι άσπροι άνθρωποι τα μαστού.

Αυτό βέβαια ήθελε να πη.

Απογοητευμένοι, οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου ζήτησαν να τους εξηγήσουν το λόγο.

Ο άρχηγός των κιτριών διευθύνθηκε προς μία τέντα καμωμένη από δέρματα ζώων και ανασήκωσε ένα από τα φύλλα της.

Δίπλα σε κρέατα τάρανδων διακρίνονταν τρεις πελώριοι χαυλιόδοντες από μαστού.

Το πράγμα ήταν δλοφάνερο: ήταν κι' αυτοί κυνηγοί και δεν είχαν σκοπό ν' αφήσουν τους παρείσαντους να πατήσουν το πόδι τους στην περιοχή τη δική τους.

Η στάση τους ήταν καθαρά έχθρική και η μιμική τους έδειχνε πως έτοιμάζονταν για επίθεση.

«Καμάκωναν τα ψάρια». (Σελ. 290, στ. β')

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η μάχη

Οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου μαζεύτηκαν γύρω από τον άρχηγό τους. Η θέση ή δική τους ήταν πολύ πιδ ευνοϊκή από των αντιπάλων τους. Βρίσκονταν στο βράχο ψηλά από πίσω τους, κι' εκείνοι βρίσκονταν κάτω στο ποτάμι. Μα κι' αυτοί κατάλαβαν πόσο μειονεκτική ήταν η θέση τους και φάνηκαν πως άρχισαν να υποχωρούν. Είχαν, φαίνεται, σκοπό να σκαρφαλώσουν στο βράχο για να πολεμήσουν τους λευκούς επάνω στην ανοικτή στέππα. Έπρεπε να μνη τους αφήσουν να τδ κάνουν αυτό, να τους προλάβουν. Η πολεμική κραυγή των κυνηγών του έλεφαντόδοντου αντήχησε και τα χέρια τους άδραξαν τα όπλα τους.

Ζιζιζ! Ένα κοντάρι μυτερό, πεταμένο με όργη, καρφώθηκε ανάμεσα στις πλάτες ενός από τους κιτρινούς ανθρώπους. Ο πληγωμένος έπεσε κάτω μονοκόμματος, με τα χέρια ανοιχτά, ούρλιαζοντας από τον πόνο. Άγριες φωνές και πολεμικές κραυγές του απάντησαν.

Ζιζιζ! Μ' ένα λεπτό και διαπεραστικό σφύριγμα τα βέλη έσχιζαν τδν άέρα. Τα πετούσαν οι κιτρινοί άνθρωποι κι' οι μυτερές αϊχμές τους τρυπούσαν τις στοργγυλές άσπίδες από δέρμα μαστού που πίσω τους φυλάγονταν οι λευκοί. Και τότε αυτοί κυριεύθηκαν από πανικό. Τι δύναμη ήταν εκείνη που πετούσε τόσο μακριά τα λεπτά και μυτερά αυτά βέλη, που τρυπούσαν άσπίδες ένα δάχτυλο χοντρές; Πολλοί λευκοί είχαν κιόλας πληγωθεί από τα βέλη αυτά, οι περισσότεροι καίρια. Αυτοί οι ίδιοι, παρ' όλη τη δύναμη των χειρών τους, δεν κατάφεραν να πετύχουν τους έχθρούς τους. Τα κοντάρια τους καρφώνονταν πολλά βήματα πιδ έδω από τις γραμμές τους.

Ο άρχηγός των λευκών προσπαθούσε να έμψυχώσει τους δικούς του.

— Φοβόσαστε αυτές τις άπαίσιες μορφές; τους έλεγε. Σκοτώστε γρήγορα τους άνανδρους αυτούς που μάς πολεμούν με άτιμα όπλα. Μας χτυπούν από μακριά γιατί φοβούνται να παλέψουν μαζί μας σώμα με σώμα. Τα όπλα που ταιριάζουν σε μάς είναι τα όπαλά μας και τα μαχαίρια μας. Επάνω τους, παλληκάρια μου!

Οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου του απάντησαν με την πολεμική τους κραυγή και ώρμησαν για να παλίσουν από κοντά με τους έχθρούς τους. Μα όσο τοῦτοι τδς πλησίαζαν, τόσο εκείνοι υποχωρούσαν. Έφευγαν, χωρίς όμως να προστατεύουν την από

χώρησή τους, πετώντας βέλη που πάντα δεν πετύχαιναν το σκοπό τους.

Τους κυνηγούς του έλεφαντόδοντου τδς έπιασε λύσσα. Τρεις από τδς δικούς τους είχαν κιόλα σκοτωθεί, πληγωμένοι στα καίρια, ενώ από τδς άλλους μόνον ένας φαινόταν χτυπημένος βαριά.

Έκει κάτω, στις άπέρχτες στέππες που ζούσαν πριν όλοι, τδς σέβονταν για τη δύναμή τους και την άνδρεία τους. Δεν φοβόνταν να τδ βάλουν με τδ μαστού και με τδν μαλλιαρό ρινόκερο, τδ μεγαλύτερα απ' όλα τδ ζώα. Καμιά φυλή δεν τδς είχε ποτέ νικήσει. Θ' άφηναν τώρα να τδς έξοτώσουν οι μικροσκοπικοί αυτοί άνθρωπάκοι έπειδή είχαν όπλα καλύτερα από τδ δικά τους;

Οι γυναίκες έξαντλημένες σέρνονταν με κόπο. Τα παιδιά έκλαιγαν από φόβο κι' από κούραση. Οι άντρες άποφάσιζαν να δώσουν ένα τέλος και, περιφρονώντας τα βέλη που έπεφταν επάνω τους βροχή, χύμηξαν όλοι μαζί φωνάζοντας άγρια. Ξαφνιασμένοι από την όρμητική αυτήν επίθεση, οι ντόπιοι τδ έβαλαν στα πόδια και σκορπίστηκαν προς όλες τις μεριές. Έτρεχαν γρήγορα όσο και οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου, κι' όταν κανείς τδς έπλησίαζε κι' άπλωνε τδ χέρι να τδς πιάσει, τδ έκαναν τσαλίμια και έφευγαν άνάμεσα από τδ χέρια τους σαν τδ λαγό. Έξαγριωμένοι οι λευκοί τδς έβριζαν με φωνές:

— Λαγός! Άνδρδοι! Δειλοί, καταραμένοι! Σταθήτε να πολεμήσετε!

Απερίγραπτο πανδαιμόνιο κυριαρχούσε. Απ' όλες τις μεριές ξεπρόβαιναν άνθρωποι, άλλοι που έφευγαν κι' άλλοι που τδς κυνηγούσαν. Άλλοι πάλευαν δύο, καρμύ με καρμύ. Άλλοι τδ ρόπαλα έρριχναν κάτω άναίσθητον έναν από τδς ντόπιους που δοκίμαζε να γλυτώσει με τη φυγή. Άλλοι τδ μαχαίρια χώνονταν μέσα στο καρμύ βαθιά ως τδ χέρι.

Ενώσφ οι άνδρες πάλευαν και σκοτώνονταν, οι γυναίκες κι' από τις δυο μεριές φώναζαν, δίνοντας θάρρος τδς δικούς τους και καταριώντας τδς άλλους. Οι φωνές των πληγωμένων πνίγονταν μέσα στη χλαροή της μάχης. Τέτοιοι ήταν οι θόρυβοι, ώστε τδ ζώα τραμαγμένα είχαν φύγει μακριά.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Η Μπεμπούλα αγαπώ πολύ τδ αδελφάκι της. Μάτς!..

Και όμως γι' αυτά είχε γίνει όλος ο σκοτωμός.

Οι κιτρινοί άνθρωποι δεν μπόρεσαν ν' αντιμειτωπίσουν για πολλήν ώρα την επίθεση των λευκών, που τη δύναμή τους την δεκαπλασίαζε ή άνία να μην αφήσουν να τδς νικήσουν οι άλλοι.

Ο άρχηγός τους, βλέποντας την πανώλεθρία που πάθαιναν έδαλε τδ βούκινι του στο στόμα και σάλπισε να συναχθούν οι δικόι του όλοι. Όσοι είχαν άπομείνει ζωντανόι άφησαν τδν άγώνα, και βάζοντας μια τελευταία προσπάθεια, δοκίμασαν να υποχωρήσουν προς τδ μέρος τδς ποταμού, όπου βρίσκονταν κιόλας οι γυναίκες τους. Όλοι μαζί έπεσαν στο νερό και κολυμπώντας έφτασαν στην άλλη όχθη.

Μα κι' οι κυνηγοί του έλεφαντόδοντου είχαν πληρώσει άκριβώς τη νίκη τους. Κανένας δεν ήταν που να μην έχη πληγωθεί, και καμιά δεκαριά από τδς συντρόφους τους κόνιτονταν νεκροί στο χώμα. Ωστόσο οι άπώλειες των έχθρων ήταν μεγαλύτερες και τδ πάθημα αυτό όα τδς γινόταν μάθημα.

Κατάκοπη και πεινασμένη, ή φυλή των λευκών έτρεξε σδν καταυλισμό των έχθρων της που βρίσκόταν έρημος και έγκαταλειμμένος. Τδ τρόφιμα ήταν άφθονα από κάθε λογής ψά-

ρια ξεραμένα, κρέατα και ψάρια καπνισμένα. Μα και άλλα πολύτιμα πράγματα βρίσκονταν εκεί πλήθος: όπλα, χαυλιόδοντα από μαστού, γούνες και δέρματα. Οι σκηνές και οι σπηλιές που βρίσκονταν σκαμμένες στο βράχο, γέμισαν από τδς άλαλαγμούς χαράς και θριάμβου που έδαζαν οι λευκοί, βλέποντας μια τόσο πλούσια λεία. Όλοι έπεσαν με βουλιμία στο φαί για να τονώσουν τις δυνάμεις τους, που είχαν έξαντληθεί ύστερα από τδσων μηνών όδοιπορία κι' ύστερα από μια τέτοια σκληρή και άγρια μάχη. Άντρες, γυναίκες, παιδιά καταδρόχθιζαν, τι έπεφτε στο χέρι τους και άλλαζαν τδ παλιά, χυλιοσχισμένα δέρματα που σκέπαζαν τδ σώμα τους με ζεστές κι' άφράτες γούνες.

Ενώσφ οι άνθρωποι πανηγύριζαν έτσι τη νίκη τους, οι λύκοι, που τδς τράβηξε από μακριά ή μυρουδιά από τδ φρεσκοχυμένο αίμα, εί-

χαν κατεβεί κρυφά κι' άθέρυδα στο πεδίο της μάχης. Κι' αυτοί πεινούσαν... Στην αρχή ήσαν λίγοι, και χωρίς να κάνουν θόρυβο έπεσαν με βουλιμία κι' άρχισαν να κατασπαράζουν τδ πτώματα που είχαν καταϊβεί κρυφά κι' άθέρυδα στο πεδίο της μάχης.

Κι' αυτοί πεινούσαν...

(Ακολουθεί)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟΣΟ ΑΠΑΛΟ

Τόσο άπαλό, πως είσαι στην άφή Θαρρώ, πως παύπουλα κρατώ στο χέρι. Κι' έχεις ακόμα μια ευωδιά κρυφή Φερόμένη απ' τδ υπερκόσμια μέρι.

Δεν ξέρω αλήθεια πως να σου τδ πω, Σάν σε φιλώ, δροσιά νιώθω στο στόμα. Κάποιον έξισορο λές ρουφάω καρδιά. Τδ μυρο του σκορπά τδ θεό σου σώμα.

Σάν τ' όριμο ροδάκινο, τ' άβρό Στο πρόσωπο, στο χρώμα, και στο χνούδι. Και σε κοιτώ... και σε κοιτώ... να βρω Τη λάμψη από ποιά πηρες άγγελουδι!...

Για σένα τι καμάρι νοιώθω εγώ!... Χριστέ μου!... Ταπεινή θέλω να γίνω... Τδ νιώθω, πως δεν πρέπει—και ριγώ—Να καμαρώνω τδ γλυκό μου κρίνο...

Χριστέ μου! "Αν δείχνω ύπεροχή Πιότερη από τις άλλες, τι να γίνει... Σὺ που της μάνας βλέπεις τήν ψυχή Συχώρα με τή θεία σου, καλωσύνη!...

ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 285ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
23 Σεπτεμβρίου.

446. Δεξιόγραφος

Νότα κι' ἀριθμητικὸ
Τέχνικὰ τὰ ἐνώσεις ;
Πόλη στὸ ἑλληνικὸ
Κράτος φανερώσεις.

Κυκλαμιά

447. Συλλαβόγραφος

Τὸ ἄρθρο ἐνὸς ὄργανου
Ἦ πρώτη συλλαβή.
Τὸ ὄργανο αὐτὸ τὸ ἴδιο
Τὴν ἄλλην ἀποτελεῖ.
Κι' οἱ δὲ μαζὶ φαινόμενα
Μετεωρολογικὰ,
Ποὺ τὸ θωρεῖς συχνότατα
Σὲ βροχερὸ οὐρανὸ.

Χοντροκέφαλος

448. Μεταγραμματισμός

Ἄν τὸ Κάππα κάμης Θήτα,
Θάπορήσης, φίλε λύτα,
Πῶς ἡ νῆσος ποὺ τάλλάζει
Ἄλλη ἀμέσως παρουσιάζει.

Δοξαμένο Νησι

449. Ἀναγραμματισμός

Κάποιο φυτὸ ποὺ τρώγεται
Ὡμὸ γιὰ ὀρεκτικὸ,
Ἀπειράχτο ὅς μὴ μείνῃ,
Καὶ πράγμα καλαμόπλεκτο,
Καλάθι πές, θὰ γίνῃ,
(Στὴν κοινὴ γλῶσσα καὶ τὰ δυό).

Χοντροκέφαλος

450-454. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑ-
κάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις :

πόλος, νέα, Πάρος, πῶς, χρόνος.

Δοξαμένο Νησι

455. Φωνηεντόλιπον ἐξ Ἀκροστιχίδος
Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων
λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον πα-
ράγγελμα τύπου :

* - * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις :
1, "Ἐνδοξος ἑλληνικὴ νῆσος, 2, Κυ-
νικός φιλόσοφος, 3, Κυβερνήτης τῆς
Ἑλλάδος, 4, Ἐντομον.

Κατάσκοπος 33

458. Μικτὸν

ὁ-γομιν-αειο-οὐ βλπ-βλπν
Ἀρτανιάν

457. Γοῖφος

ο ο μόνος
ο Μ ο ἄν
ο ο

Κυκλαμιά

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 19.

238. Πικαρδία (πῖ, καρδία). — 239. Ἰά-
πων-Ἰάπων. — 240. Ὁ Σπύρος, ἡ σπει-
ρα. — 241. Ὁ καπνός. — 242.

Σ Ε Ρ Α Π Ι Σ 243. ΤΗΛΕΓΡΑ-
Ε Ε Ε Τ ΦΟΣ (ἦτα, λαγός,
Ρ Ε Β Ε Κ Κ Α ἔλαφος, γέρας, εὐ-
Α Ε Ι Μ φή, ἀγρός, φόρος,
Π Ε Κ Ι Ν Ο Ν ὄφελος, στέαρ). —
Ι Κ Ο Ο 244-248. Διὰ τοῦ
Σ Τ Α Μ Ν Ο Σ Ρ : νόρος, φάρος,

κηρός, πείρα, ἀ-
ρωγή. — 249. ΜΑΤ-Τ-ΠΝ=Μελέτη τὸ
πᾶν (Μίδαι, Λέων, Τάμεις, Τίβερις,
Πυραμίδ, Ναπολέων). — 250. Ἐργον οὐ-
δὲν ὄνειδος. — 251. Περίλυπος ἐστὶν ἡ
ψυχὴ μου (περὶ λι πῶς, ἐς τι νῖ ψῖ,
χί μ' ου).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΛΗ'—579]

Πρωτοπαίνοντας στὴν μεγάλη σας οἰ-
κογένεια. εὐχομαι νὰ γίνω γρήγορα
μέλος τῆς. Ἀλληλογραφῶ Ἑλληνικά, Γαλ-
λικά, ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφετε
πρῶτοι. Δ)σις : Καν Χαρίκλειαν Ματζου-
ράνη. Παραπλ ὕψος Δικαστηρίων, διὰ Χ.Μ.
Μουτλήνην.

Ψίδυρος

[ΛΗ'—580]

Ρ. Τ. Πηγαῖνον στὴν Αὔρα, ἕως τὴν 1 εἰ-
μαι ἐκεῖ καθεμέρα. Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ
ἔχω δεῖ. Τὴν φωτογραφία ἀφοῦ θέλεις στεί-
λε μού την.

Ντινιέλ-Νταριέ

[ΛΗ'—581]

Εἰσέρχομαι στὴν κίνηση προκαλῶν πάν-
τας νὰ μὲ ἀποκαλύψουν. Γαλαζόαιμη
= Τσάρλι. Τσάπλιν=Μπαρρό. Προδῶσαν-
τες τὸν Αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαντίου τιμω-
ρεῖσθε ἀπὸ μένα.

Ταρταρίνος τῆς Ταρασκῶνης

[ΛΗ'—582]

Εγκυριαίπων τὸ σκοτάδι τοῦ τάφου μου
καὶ μπαίνοντας στὸ σκῆλον τῆς Διαπλά-
σεως, χαίρετε καὶ ἀλληλογραφῶ με' όλους.
Ἰδιαίτερος με' τὴν Ντινιέλ-Νταριέ, Γρά-
φαις: Νικόλαον Τσάπλιν, Μιχαὴλ Βόθα 161,
Ἀθήνας, διὰ Κ. Β. — Καπετὰν Βρυκόλακας

[ΛΗ'—583]

ΜΕΡΣΕΔΕΣ, ΑΝΔΑΛΟΥΖΑ, εἰλικρινῇ
συλλυπητήρια. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—584]

Ανοικτόκαρδοι. Ἡ μετανόιά σας ὅς τι-
μα. Μάθετε πῶς ποτὲ δὲν κρατῶ κα-
κία ἐκείνους ποὺ με' θίγουν. Ἄλλως τὰ τὰ
λάθη γιὰ τοὺς ἀνθρώπους. ΕΥΑΝΝΑ

[ΛΗ'—585]

Οπαδὲ Ἀμερικανισμοῦ, συνήγοροι δὲν
μοῦ χρειάζονται. Εὐχαριστῶ.

Κάθριν Ἀρβανέσκω

[ΛΗ'—586]

Διαπλάσσομαι. Βοηθόμενος στὴν
προτίμησή σας, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλ-
λάσσω Μ. Μυστικά με' ὅλες τὶς τάξεις.
Δ)σις : (ΛΗ'—78). Συνάδελφος : Κοκκίνο-
σκουφίτσα = Ἐκνήθ Κατάσκοπε = Ρούμψη
Κήλερ. Χάθηκες ! ! !

ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ ΔΙΑΠΛΑΣΟΚΟΣΜΟΥ

[ΛΗ'—587]

Προκηρύσσομεν μηνιαῖον διδραχμον δια-
γωνισμόν. Θέμα : Τὸ μεγαλύτερον
φέμμα. Βραβεῖα : 1ον, 3 τόμοι τοῦ Μιχαὴλ
Στρογκῶφ 470 σελ. 2ον, Τὸ Μυστηριώδες
Ἔγκλημα 260 σελ. 3ον, 2 τόμοι τῆς Φω-
νῆς τοῦ Βελίου 400 σελ. Τὸ δλον ἀξίας
140 δρχ.

Τρεῖς Σωματοφύλακες

[ΛΗ'—588]

Εὐχαριστῶ θερμὰ δσους-ες μοῦ ἐτήτησαν
ἀλληλογραφία, Μ. Μυστικά κτλ. Με'
μεγάλῃ μου λύπῃ ἀναγκάζομαι, γιὰ λό-
γους ἀνώτερους, ν' ἀρνήθω. Ἐκνήθ Ἑλλη-
νοπούλα, ποῦ βρῖσκεσαι ;

Ἀγκάθι

[ΛΗ'—589]

Μικρὴ Βασιλίσσα, μένεις στὴν Ἀθήνα ;

Μαντὰμ ντὲ Στάλ, καλῶς ἦρθες.

Βασιλίσσα Νεφερτίτι

[ΛΗ'—590]

Ομίχλη, ὅσοις ἀπ' ὅσα εἶπαμε, τί λές ;

Θὰ δώσης τίς . . . σπουδάτες ;

Κατάσκοπος «33»

[ΛΗ'—591]

«Ανοικτόκαρδοι». τί εἶν' αὐτά ; Δὲν εἶ-
παμε νὰ μαποκαλύψετε σωστά ; Δὲν
λέγομαι Παυλίτση (Διάπλ. βεβαιώνει), ἀλ-
λὰ Πουλίτση. Γιὰ πῆτε στὸν Μιχαὴλ Στρογ-
κῶφ=Σπαρουλίδη, νὰ ρωτήσῃ πὺς προσ-
κτικὰ τὴν Ἀννούλα τὴν ἀδελφὴν του. Νὰ
μάθετε ὅμως, μικρούλια μου, νὰ ποκαλύπτε-
τε τὰ ψευδώνυμα ὅσων τὰ κρύβουν, ὅχι ὅ-
σων τὰ διαδίδουν.

Λευκὴ Καμέλια

[ΛΗ'—592]

Διαλύεται Σύλλογος Ἀθῆζων. Τρελλή
Χαδανέζα=Γιαννοπούλου, Ἐκνήθ Ἀμα-
ζών=Γκιώκα, Ἐκνήθ Ὀρειβάτης=Κατόπη.
Μπορεῖτε νὰ τὰ προσθέσετε στὸ . . . Λε-
ξικό ! ! ! σας.

Γαλανομμάτα

[ΛΗ'—593]

Τὸ «PENTAΘΛΟ» λόγῳ μεσολαβήσεως
διαγωνισμῶν παρατείνεται ἐπὶ δέμηνον.
«Ἀτίθες», «Τρελλοπαρέα», κλπ. Διαπλά-
σσοῦλα, σπεύδατε. Βραβεῖα 11 ! ἐκλε-
κτότατα !

«ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ»

[ΛΗ'—594]

Αναχωρήσεως τῆς Γαλιάνδρας ἐκ Σύ-
ρου, ὁρῶν ἀπαρηγόρητοι αἱ Κλό-
Κλό ! ! καὶ Ἀλκυονίδες ! !

Μέφιτος

[ΛΗ'—595]

Στάλλα Βιολάντη, γιατί δὲν ἀπαντᾷς ;
Σ' Ἀκόμη ἀμφισβῆλεις ; !

Μέφιτος

[ΛΗ'—596]

Νεφερτίτι, Ναπολιτάνα, γιατί δὲν ἀ-
παντᾷς ;

Φρέντερικ Μάρς

[ΛΗ'—597]

Μέφιτε, Πιγκουῖνε : Τὴν 30ην 'Ιου-
λίου ἐρχόμεστε με' τὸ κότερο : Ὑ-
δραϊόπουλου—Θαλασσοκράτορας εἰς Φλοῖ-
σδον Φαλήρου. Περιμένετε ἀπόγευμα. Κυ-
βερνήτῃ ἔχουμε : Θαλασσοκράτορα.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ.

[ΛΗ'—598]

Πιγκουῖνε : νὰ δῆς τὸν Θαλασσοκράτο-
ρα με' τί πάσο ! ! . κυδερνάει ! ! !

Υδραϊόπουλο

[ΛΗ'—599]

Φεύγοντας ἀπὸ τὴ γοητευτικὴ Ζάκυν-
θο, στέλνω ἐγκάρδιο, δολιθερμὸ χαι-
ρετισμὸ σ' ὅλες τὶς ζακυνθινὲς διαπλάσ-
σοῦλες καὶ διαπλάσσοῦλα καὶ ἰδιαίτερα
στὰ μέλη τοῦ ἄλλοτε συλλόγου «Διαπλά-
σιακὴ» Ἐλευθέριου Συντροφιά, τοῦ ὁ-
ποῦ ὑπῆρξα πρόεδρος. Ἀληθινὴν θὰ
μοῦ μείνῃ ἡ διαμονὴ μου στὸν εὐγενικὸ τό-
πο τους.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

[ΛΗ'—600]

Σκυριανόπουλο, στείλε τὴ διεύθυνσή σου
στὴν Ἀθήνα. — Δύρα τοῦ Ἀπόλλωνος

[ΛΗ'—601]

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ εἰς δεκάδραχμον
κρόστιμον δι' ἔγκρισιν νέου ψευ-
δονόμου τοὺς : Δοξαμένο Ἀκρωτήρι-
Χαριτωνίδης, Μέλισσα=Βερβελίδου, Κερ-
κυρατικὸ Διαβολάκι=Λάμπρος, Ἀρτανιάν-
Παναγιωτόπουλος, Τοῖν-τοῖν-λά = Κοντό-
γιωργά, Ζακυνθινούλα=Κοριατοπούλου, Ρο-
ξελάντια = Βλάχου, Γαβριῆς=Παπακων-
σταντινίδης, Ταυρομάχος=Ζάππας, Ἀνοι-
ξιάτικο Χαμόγελο=Χουτοπούλου.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΛΗ'—602]

Ομίχλη, τὸ ψευδώνυμο εἶναι τοῦ 1935 !
καὶ ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη
του ! ! Θὰ σταματήσης ; ! !

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΛΗ'—603]

Διαπλάσσοῦλα, Ἀλληλογραφῶ, ἀν-
ταλλάσσω Μ. Μυστικά. Γράφαις πρῶ-
τοι : Κον Στρούτσην, Παρασίον 30α Ἀθή-
νας, διὰ :

Μιχαὴλ Στρογκῶφ

[ΛΗ'—604]

Μαντὰμ ντὲ Στάλ, γιὰ τοὺς χαιρετι-
σμούς εὐχαριστῶ καὶ ἀνταποδίδω.
Δὲν ἔχω καμμιά σχέση με' τὸν Μπαμπάου
(Διαπλ. βεβαιότατα).

Συμπλητῆρι

[ΛΗ'—605]

Μουζελέν, Λύκε τῶν Βαρθῶν μήπως
δὲν εἶχες τετραδιάκι μου ;

Νίκη